

A de esomenho del 1132

Estimat Marins: per tot el que dies
en la terra carta, i per tot el que les
sej sense llegir lo, comprene com veig
estes de dematada de llegir, i un
també de que en capax de parlar en
aquell moment, i d'entendre'm a
quest pas forma el nucli central de
la terra carta d'ara.

Esic he pas de mentir Marins,
no em sento amb ànim de contes,
tant, per avui, potser un altre dia per-
giu, però ara, si no ho precs mala-
ment, preferisc tornar al que ja he
mà fet: a parlar-te d'en Miquel, del
meu cop de discurs i dels que se-
guiran mentre tingui aquesta cança

darant meu. I dic tota, perquè di-
marta, veient que inutilment volia
aïllar-me del seu record, vaig reïr-me,
al meu acostumat sistema de veure,
me demunt d'una carta. Feta, el
sol fet d'escriure-hi ja em va ser un
assumpte, el cartó és per una mala hora,
de aeròviu em va fer quatre cents lèus,
i em vaig capturar de nou drets d'a-
quest món fora que em perseguís
des de dimarts passat. Evidentment
m'he sortit, però tota de l'aparició
queda una realitat de la qual no estic
gens contenta.

Jo vull demanar-te tota mena de
perdona pel tant espectacular que vaig de-
nunciar. So una imbecil, una estúpida
d'haver fet aquella escena. O voldria saber
te explicar quins sensacions més extra-
nyes van donar-me-hi perquè en realitat
no em feien reaccions, les coses que bé

tancien més nobles, sino les imperfeccions.
Cancis, més ~~tristes~~ que feguis, imaginaria.

Prendre aquell aire de drama davant
d'un fil, un simple fil de la meua
manta, et fots donar la mesura del meu
nivell. La para de tot e's aquell fil i eunt
fils d'altre, els que em tenen amb l'anima
brandejant ~~de~~ d'ençà que els veig veure.

Havia volgut en tan t'ha Marica, amic
meu tan estimat, i veig com que la teua
presencia em serveix un suport, així que
veig veure entre la canica. D'imaginaria,
el que havia de veure havia presenciat la
sola el primer pas per molta po que un ha
fins fet. Val es dir que fe no m'havia
fet més que a l'idea del llibre, i per en
els tants, mill creure una sensibilitat que
després em va fallar davant de les altres
petites coses. Si que em seria que no em
presenci, que ~~tenia~~ la canica, que es natu-
ral ... tot el que vulguis, però si m'adonia
que si ho e's molt natural que adoptis

aquesta actitud tan correcta i que era
sentida pel bon afecte que em téis,
la meua activació queda a tota tan ne-
cessària com exagerada.

Potes no t'estranyaria tant, després
de saber pel que t'he anat explicant
d'en bilalta que per mi for el meu
curs és indescribible al trobar-me amb tan-
tes petites coses, ligades fortament a la
nostra existència d'aquells dos anys
escassos. Vaja trobar entre aquesta me-
morabilia, testimonis prou clars, perquè
jo pugues comprendre que el afecte en
que va acabar l'assistent que en l'au-
gust tenís per mi, datarea de molt més
temps del que jo imaginava i del que
ell havia confessat. Ja si el meu in-
terès, em després a no voler entendre
la paraula d'aquella dona, no ho he
trobat el testimoni sinó el que no pot
fallar perquè a mi, don que la llum
del sol. Entre d'una carta mesora.

havia una d'en Lluís, escrita a en Pere
guell amb motiu d'una doloresíssima
crisi passada per culpa seva. És el, no
més recorda penants i penants, cosa, les seves
combatudes, tota, moltísimament tractant-se
d'en Lluís, amb una bona voluntat, una
simpatia i una parcialitat en favor meu,
egantosa. De riscant la humilitat, la ten-
dria la pèrdua d'alguna d'elles breu,
mà en aquesta, quanta, sabiles que en
un país de míns sempre el meu costat.
De l'estimava molt i estimava molt
el seu dot, però sempre una mica
fard que no en considero ni de sentat.
Després de llegir aquesta cosa vob, que
no tibi miserable, tots la meves que
li fien companyia?
Els he solgut fien res més; saig lle-
gir la meves cartes, quan tu ves avan-
teu i no me la tuc del plaument com
no ens puc treure el pe de tota la

causa és molt explicativa, per pretesada,
els somnis que desperta són tants a
quella nit. Un doctori no deu allunyar
se'n parlar i ho passa per ell i ho pas-
sava. És capaç de parlar que són poses,
que ben dir que sense adonar-se'n.
Ben els altres que ho veuen i no ho con-
fessien, és doncs únicament l'Español
sense haver convingut ni un mot que
a tot això fa referència, en sortir, prop
de la mesa, de la mesa s'abraça, se diu
a la Sofia que no és cabal ni li dona
algun símbol i que no són paules
per les de la causa. He d'agrair molt
a la meua germana per tantes aquestes
delicadeses i aquesta feina que en un
establiment de dir li és i de preguntar
no'n. Fets les tantes molt estrany,
molt poc raonable però si no et mo-
lesti, et diré que si era inevitable
el feia, prescipo sent regala haver-lo.

passat davant teu, que davant d'altre.
La poèta Sofia, naturalment, amb aquella
diferència que la caracteritzava, l'endemà
va començar a contar-me'l ho, i a demanar
informe...!

Volohin aclarint-me un estiu, que tingué
que pugues haver interpretat erròniament,
deixant a la meua situació moral d'a-
quell moment. Volohin que comprengues
si per què vaig demanar-te de preucler
aquella petita cantora de notes, sense
altre valor que la voluntat amb què
era curada.

Li havia ^{esperança} ~~estat~~ a la clínica el dia
de Nadal quan va venir a recompondre-ho
en nou mes. Ell estava molt pen, i
ja començava a riure una mica després
de no tenir-ne cap esperança; però mes
enganyava naturalment amb un opti-
misme que per nos en parava. Havíem
volgut posar-li una mica més de cor
en aquell present; però la pos. de foc.

una fibra massa sensible, en va ja,
és una cosa i vulgar. Ell ho va prendre
com a precís: tots els meus cos; amb
una alegria, amb una il·lusió que va
excitar la meua pensament. Vaig saber
que donaria al meu fill hi havia escrit
fidelment que no va arribar als cel·les.
Saber que hi era i — ja ho va veure!
Una mentada piada.

A conveïnció, si no pots quedar una
aposta dibata; no n'ell quedar-me la
 Però no puc fer-ho a un diàleg com
m'interessa en sentir. Si fos una cosa més
d'un paper, no dubtaria de donar-la a
la seva mare, però escapar als sentiments
tan vives, tan afectuosos d'una mare, i
entre en canvi més en la comprensió
d'una simple amicitat. És una cosa
d'ell i meua, M'interessa, i perquè alguna vegada
guardar un record nostre és pel que se
potava a les seves mans. Al fi s'el cap
de tot la persona a qui p'ho estimat
més d'ens que ell és mort.

J'envoie des livres que demandes,
parce que si tu es de cette sorte et si tu
plaisant de que nos couples. D'après
à l'écrit. Si tu ne fais pas, et cela
proposera une autre chose. Ce n'est pas
que demandes par toi si elle finit.
Suppose que tu lui auras, par tant et
caldia restitue. Comme nous ne sommes
pas à 1/2 de nos, si elle peut venir
à les quatre, benauriam finit, et des
pas faire le repas que tu conviendras
de toi et elle si tu as des plus ultra
de calculs. L'intérêt de venir.
Ainsi toujours que tu n'as pas une
fatigue par toi.

Un autre moment. L'explique une
complication que nous que nous ne pouvons
à quel point par un essai de sincérité
nous. Ce moment je ne sais pas que
en Sa billette ne conteste pas, contre
le costume que nous de conteste les mes
cette, immédiatement. D'expliquer tant

el que respecte aquella traducció que
hi ha acabada en la caixa, "En cas",
en va dir la Maria. No' apraclarà saber
la teua opinió. Fins tot és llarg i no
tinc gaires ganes d'escrivir més avui;
(perquè ja també acaba la carta, ~~no~~
~~no~~ avui)

Et torno les Lluccions i agrairé
mura. Després del castig no he pas
volgut copiar ben bé. A la primera
que volia prendre't sense el teu permís,
l'àngel protector de les teves coses em
va castigar en el que més podien
dolere'm. Com que no m'has dit si
la necessites per recopiar la te la torno
però l'espero. T'han dit aquells dos
volums de poemes!

Adieu, Maria. Afetuosament

Merce